

желади. Катеричката била отдѣлена отъ всички и като била ступанка на такова широко жилище, помислила си, че за да бѣде радостна и щастлива въ живота си, трѣбва ѝ само едно: да напълни хралупата съ храна.

Джбътъ билъ верѣдъ гора отъ орѣхи. Катеричката, като гледала наоколо си такова богатство, лакомо събирала плодетѣ и пълнѣла жилището си. Тя треперѣла отъ завистъ, кога виждала, какъ и други катерички си събиратъ храна като нея. Искало ѝ се всичко да прибере само тя.

— Много си пѣргава, съсѣдке! — обадило се веднажъ едно птиче отъ клончето на джба. — „Напълнила си сума нѣщо и още се трудишъ“.

— Кой ти каза това? Нищо нѣма вжтрѣ, и ако вземешъ да пуцашъ клюки, ще ти откъсна главата!

Птичето се оплашило и отлѣтѣло, а катеричката пакъ захванала да носи орѣхи въ хралупата си. Тя до толкова била занята въ работа, че даже забравяла да яде прѣзъ деня. А вечеръ, кога се завръщала, било ѝ свидно да яде отъ събранитѣ орѣхи и често заспивала гладна. А въ хралупата имало толкова орѣхи, щото не бихме могли съ мѣсеци да ги прѣброимъ. При все това, катеричката сѣ носѣла и носѣла . . .

Кѣсно прѣзъ есенъта идва при нея една нейна роднина — стара и мършава катерица. Тя била охапана отъ едно куче и не могла да се катери по дърветата за храна. А зимата приближава и дребнитѣ ѝ дѣчица